

*Lucija Krošelj Košec*

M

## PONIŽNOST IN SKROMNOST

Katjo, svojo nadvse ljubo vzornico, sem prvič srečala neke davne pomladi kot dijakinja tretjega letnika na Poljanah, ko sem oddala prijavnico na latinsko-arheološki tabor v Simonovem zalivu. Par mesecev pozneje, konec vročega avgusta, sem jo tam spoznala kot profesorico latinščine, ki ji je sredi poletne pripeke uspelo očarati počitniško razposajene najstnike, da smo jo odprtih ust in brez besed poslušali, ko je na terasi hotela Delfin tako slikovito aktualizirala latinska besedila, nam pripovedovala o življenju Rimljanov ter njihovih pritiklinah in mimogrede razložila še etimološki izvor latinskih ali grških besed ter kot iz rokava natresla vrsto njihovih naslednic v modernih jezikih. Prevzela je s svojo prezenco in neizmernim žarom, danes bi rekli energijo ali pedagoškim erosom, ki ga je izžarevala ob svoji razlagi. Ta se je skoraj po pravilu vedno končala povsem drugje, kot se je začela, in nam odstirala nov pogled, drugačen način razmišljanja.

Čeprav sem do svoje siceršnje profesorice latinščine (*requiescat in pace*) gojila posebno naklonjenost, sem se v tem tednu v Simonovem zalivu večkrat počutila opeharjeno, ker me na Poljanah ni učila Katja. Nad latinščino sem bila navdušena že prej, a Katja mi je odkrila nove dimenzije in plasti. Ko sem se nekaj let pozneje, po končanem študiju latinščine in francoščine, prijavljala na mesto učitelja pripravnika, nisem niti za hip pomišljala, na katerega od svojih dveh predmetov in h kateremu mentorju naj se prijavim. Pred tem me poučevanje na gimnaziji ni pritegnilo, saj se mi je zdelo, da ne ponuja dovolj izzivov in da začne učitelj hitro stagnirati, ko vendar vsako leto znova ponavlja isto snov. Klasična zmota. A tako pač razmišlja novopečen študent, ki je absorbiral znanje historične fonetike in vseh možnih obdobj rimske in francoske književnosti, prežete s takimi in drugačnimi filozofskimi in družbenimi tokovi, se ukvarjal s teorijo jezika, pa seveda s prevajanjem, in se poglobljaj v preštevilne slovnične podrobnosti. Ne pretiravam, če zapišem, da je šele ob Katji to znanje dobilo pravi smisel, tudi znanje je treba osmisлити. Čemu naj služi? Ali hočem sedeti v kabinetu med knjigami – ali hočem za res lepe, plemenite in uporabne reči navdušiti mlade glave? Odločitev ni bila težka.

Ni pa bila povsem lahka moja učiteljska pot, saj se je začela čisto na dnu. Katja me je v prvi vrsti učila ponižnosti in skromnosti: »Učiteljeva naloga je, da učencu *služi*. Učitelj mora biti tu za učenca, ki ga

potrebuje. Ne za tistega, ki vse zna in zmore brez učitelja.« Najprej Katja in potem Nataša Homar sta me učili, kako je poslanstvo učitelja v tem, da približa in naredi svoj predmet razumljiv kar največjemu krogu učencev. Učitelj naj ne stoji na piedestalu katedra, kjer bi vzvišeno predaval oddaljeni publiki. Naj se pomeša med dijake in stoji z njimi na istem bregu! V tej luči je Katja izumljala vedno nove in nove metode in ponoči, ko je odspala svoje štiri ure, je ustvarjala dragocena gradiva za pouk, ki jih je nesebično delila. Zdelo se mi je, da nenehno raziskuje, kako bi se dalo kaj povedati in razložiti še bolje, še bolj zanimivo in s še manj balasta. Z Natašo se še vedno trudiva hoditi v tej smeri.

Katja ne bi bila, kar je, če se ne bi nenehno poglobljala v ljudi, v odnose, v psihologijo dijakov, staršev in učiteljev. Prav zato je zame erudit v najžlahtnejšem pomenu te besede. Daleč od tega, da bi se omejila zgolj na poglobljanje svojega znanja, ji je uspelo združiti oba svetova. Svet logike, znanja in teorije s svetom čustev, strasti in odnosov. To je najbrž največ, kar lahko kdo naredi. Draga Katja, hvala za vse.

*Lucija Krošelj Košec je profesorica  
latinščine na Gimnaziji Poljane.*